

Монреал:

16 май

По-рано вечерта над булевард „Сен Лорен” се беше излял дъжд и по неравния тротоар лъщяха триъгълни езерца. Дъждът беше отминал, но все още беше достатъчно хладно, за да оправдае светлокафявата мушама на агент Уърмуд от СП. Всъщност той би предпочел тренчкот, но не смееше да облече такъв, понеже предчувстваше присмеха на колегите си. Компромисът беше да вдигне яката на мушамата нагоре и да пъхне ръце дълбоко в джобовете. Едната от тези ръце стискаше парче дъвка, което получи само преди двадесет минути от един смрадлив гном в отвратителния двор на болница „Сент Жюстин”. Гномът изскочи ненадейно от храстите, при което Уърмуд ужасно се стресна, но се помъчи да представи стресването си като защитно движение от източно бойно изкуство. Образът на човек с котешка бдителност щеше да бъде още по-убедителен, ако не бе имал нещастieto да отстъпи назад в един розов храст.

Уърмуд крачеше енергично по опустяващата улица. Чувстваше се приповдигнат от усещане – не, определено не за величие, но за *адекватност*. Този път не беше оплескал работата. Отражението му премина на вълни по една тъмна витрина и той не остана недоволен от това, което видя. Увереният поглед и решителната походка компенсираха повече

от достатъчно отпуснатите рамене и оплешивяващата глава. Уърмуд завъртя длани навън, за да оправи отпуснатите си рамене. Някой някога му беше казал, че най-добрият начин да постигне мъжествена стойка е да ходи с длани, обърнати напред. Беше крайно неудобно и се чувстваше като пингвин, но го правеше винаги, когато се сетеше.

Болката му припомни скорошната среща с розовия храст, но установи, че може да намали дискомфорта, като щипне ръба на панталона си с палец и показалец и го отдръпне от задните си части. И го правеше от време на време, без да обръща внимание на нескритото любопитство на минавачите.

Беше доволен. „Въпрос на увереност – казваше си той. – Знаех си, че мога да се справя, и се справих.” Ценеше високо една теория, според която човек привлича нещастieto, като предчувства, че ще го сполети. По правило теориите се оказваха невалидни за Уърмуд. По въпроса с оплешивяването винаги се беше придържал към максимата „Дръж я къса и ще расте дълга” и винаги бе носил войнишка подстрижка, която му придаваше по-малко значимост от необходимото, но косата му продължаваше да пада. Известно време се утешаваше с теорията, че ранното оплешивяване е знак за необичайна мъжественост, но личният опит го беше принудил да се откаже от тази хипотеза.

„Този път се прибирам вкъщи свободен и без да съм прецакал нищо. Утре в шест сутринта ще си бъда в Съединените щати!”

Юмрукът му се сви около дъвката. Не можеше да си позволи още един провал. Колегите му в базата вече го бяха кръстили „едноличния Залив на прасетата”.

Когато сви наляво по „Лесаж”, улицата изглеждаше пуста откъм хора и звуци. Това му направи впечатление. А когато

сви отново на юг по „Сен Доминик”, беше толкова тихо, че стъпките му ехтяха от фасадите на неосветените, мрачни тухлени сгради. Тишината не го притесняваше, но по собствено желание си свирукаше.

„Тази работа с позитивното мислене наистина действа – мислеше си той приповдигнато. – Победителите побеждават, спор няма.” После кръглото му момчешко лице посърна загрижено при мисълта дали това значи и че губещите губят. Опита се да си припомни наученото по логика в колежа. „Не – реши той накрая, – това не следва по необходимост. Губещите невинаги губят. Но победителите винаги печелят!” След като го измисли, се почувства още по-добре.

Беше само на една пряка от третокласния си хотел. Малко по-надолу по улицата вече се виждаше повреденият вертикален надпис „X ТЕЛ” от червени неонов светлини.

„Почти въкъщи свободен.”

Спомни си инструкциите от Центъра за обучение на СИ винаги да подхожда към обекта от отсрещната страна на улицата и пресече. Така и не разбра докрай смисъла на това правило, освен елементарно промъкване, но не му хрумваше да иска обяснение, както не му хрумваше и да не се подчини.

Уличните лампи от ковано желязо на „Сен Доминик” още не бяха станали жертва на загрозяващите града живачни лампи и Уърмуд се забавляваше, като наблюдаваше как сянката му се изплъзва изпод краката и се удължава напред, докато следващата лампа не превземеше властта и не хвърлеше съсената му сянка зад гърба му. Докато гледаше през рамо, възхитен от този оптичен феномен, се блъсна в поредния стълб. Когато се свести, се огледа гневно по улицата, мислено предизвиквайки всеки, който го е видял.

Някой наистина го беше видял, но Уърмуд не знаеше това, затова хвърли разярен поглед на виновния стълб, изпъна ра-

мене, обръщайки дланите си напред, и пресече улицата към хотела си.

Коридорът миришеше успокоително на онази смесица от мухъл, дезинфектант и урина, типична за долнопробните хотели. Според докладите по-късно Уърмуд трябва да бе влязъл между 11:55 и 11:57. Независимо от точното време, можем да бъдем сигурни, че той бе погледнал колко е часът, наслаждавайки се, както винаги, на светещия циферблат на часовника си. Беше чувал, че фосфоресцентният материал, от който са изработени тези циферблати, може да причини рак на кожата, но той смяташе, че компенсира риска, като не пуши. Беше развил навика да поглежда колко е часът винаги, когато се озове на тъмно. Иначе каква би била ползата от светещ циферблат? Може би времето, което отдели да размишлява над това, съставляваше и разликата между 11:55 и 11:57.

Докато се качваше по мъждиво осветеното стълбище, застлано с влажен, протъркан мокет, той си напомни, че „победителите побеждават“. Духът му обаче спадна, като чу кашлянето от съседната стая. Беше мъчителна, давеща, болезнена кашлица, която се разнасяше цяла нощ. Никога не бе виждал стареца в тази стая, но мразеше кашлицата, от която не можеше да заспи.

Застанал пред вратата, той извади дъвката от джоба си и я разгледа. „Вероятно микрофилм. И най-вероятно е скрит между дъвката и хартийката. Където обикновено има смешни картинки.“

Ключът му завъртя разхлабената ключалка. Когато затвори вратата след себе си, си отдъхна с облекчение. „Няма съмнение – призна той, – победителите...“

Но мисълта му беше прекъсната в зародиш. Не беше сам в стаята.

С реакция, която Центърът за обучение би аплодирал, той пъкна дъвката в устата си заедно с хартийката и я преглътна точно в мига, в който тилът му беше размазан. Болката беше наистина много остра, но звукът беше по-ужасен. Нещо като да счупиш стъбло на целина с ръце над ушите си, само че поинтимно.

Чу звука от втория удар съвсем ясно – течно изхрущяване – но за негово учудване не го заболя.

Заболя го после. Не виждаше, но знаеше, че прерязват гърлото му. От представата за това потрепери. Надяваше се да не повърне. След това се заловиха със стомаха. Нещо студено влизаше и излизаше от корема му. Старецът в съседната стая кашляше и се давеше. Съзнанието на Уърмуд подгони мисълта, която бе прекъсната от първоначалния му страх.

„Победителите побеждават”, помисли си той и после умря.